

Kuopio d. 26 December 46.

242 J. V. SNELLMAN – PROKURATOR 1846, KONCEPT

HUB, JVS handskriftssamling

Hos V(älborne) H(är) P(rokuratorn), G(e)h(e)ime R(ådet) och Ridd(aren), 10
 såsom den af Monarken allernådigt tillsatte väktaren öfver ett rätt
 iakttagande af landets lagar och laga former, tvingas jag att åter klaga
 öfver det fortsatta laglösa handlingssätt, Guvernören i Kuopio län
 Välborne Adolf Ramsay såsom Censor för Tidningen Saima, hvars
 utgifvare jag är, ansett sig tillständigt att iakttaga. Jag tvingas dertill,
 emedan ingen medborgare likgiltigt bör åse uppenbar kränkning af lag,
 emedan yttranderätten är alltför helig att gifvas till spillo åt det
 enskilda godtycket, och emedan ett exempel af lagligt skydd för
 densamma skall mer än hvarje annat medel återkalla från dess möjliga
 missbrukande. 20

Jag klagar öfver den mig tillfogade kränkningen, öfvertygad att jag
 icke förlorat mina medborgerliga rättigheter, ehuru det blad, jag
 utgifvit, ådragit sig Öfverhetens misshag och dess utgifvande genom
 Högvederbörlig befallning blifvit förbjudet. Tvärtom vågar jag anse
 mig häri ega ökad rättighet att offentligen ådagalägga, att det rätts-
 löshets tillstånd, hvori det åberopade förfarandet å Censurens sida
 försatt mig, väl kan ursäkta om icke rättfärdiga månet uttryck af
 harm, som i bladet förekommit, och som kanske varit närmaste orsak,
 till det misshag, hvarmed detsamma af landets Högsta Styrelse blifvit
 ansett, likasom jag hoppas, att just detta förhållande skall göra det 30
 tydligare, att den rättvisa, jag begär, på samma gång den bidrager till
 allmänt förlitande på lagens kraft att skydda hvarje medborgare, skall
 göra skriftställarens ||uppträdande lugnare|| det medvetande, att hans
 verksamhet är af lagen icke blott bevakad utan äfven skyddad.

Då jag går att inför V(älborne) H(err) P(rokuratorn) och G(e)h(e)ime
 R(ådet) anföra särskilda fakta såsom bevis för, hvad jag angående
 Guvernören Ramsays tillgöranden såsom Censor anfört, bör jag
 uttryckligen nämna, att jag icke vill trötta genom en alltför lång rad af
 exempel. Hvad jag anförer är alltså blott såsom prof på den anda, i 40
 hvilken Guvernör Ramsay såsom Censor förfarit. Det orätta i detta
 förfarande bör väl icke mätas efter vigten af de artiklar, hvilka genom
 detsamma blifvit undertryckta, utan efter den laglösa godtycklighet,
 hvarom deras undertryckande bär vittne. Det är också klart, att en
 skriftställares verksamhet mindre bindes af den ena eller andra ar-
 tikeln godtyckliga undertryckande, än af den osäkerhet, hvori detta
 rättslösa tillstånd försätter honom. De prof jag här får, ödmjukast
 anföra, skola inför V(älborne) H(är) P(rokuratorn) och G(e)h(e)ime R(ådet)
 likasom inför hvarje upplyst man, bära vittnesbörd nog, att vid en
 såbeskaffad censur i detta land intet enda ord kan skrivas för trycket,
 med säkerhet för författaren att för detsamma få njuta lagens skydd till 50
 godo.

Såsom bevis för de åsigter G(u)vernör Ramsay följt i vid censuren af
 artiklar, som röra för Finland allmänna angelägenheter får jag öd-
 mjukast anföra följande:

I Saima N:o [redacted] för 1846 innehålles under rubriken »Klara fakta»

en artikel lånad från Tidningen» Åbo Underrättelser N:o [] samma år. I samma artikels slut hade jag anfört:

»Vidare anm. Ins. o. s. v.

»Så är förhållandet i Uleåborgs län.

Vid artikelns censurerande utströk Gubernör Ramsay först sist anförda stycke (Littera B). Och då bladet med dettas uteslutande åter underställdes hans granskning fann han för godt att äfven utplåna det förra (Litt A).

10 Jag får härvid aldraödmjukast, fästa Vælborne H:r Prokuratorns o G Rådet's upplysta uppmärksamhet på den omständigheten att Litt B. utgör ett ordagrannat aftryck ur tidningen» Åbo Underrättelser», ||och att detta förhållande var i inledningen till artikeln uppgifvet.|| Stycket var således genom en dubbel granskning af tillförordnade Censor och Guvernören i Åbo Län var till tryckning tillåtet. Guvernör Ramsay fann det sig tillständigt att egenmäktigt förkasta dessa censorers åtgärd. Jag frågar nu: hvar finnes den lag, som hertill berättigar H:r Guvernören? hvad är tillåtet att trycka, då till och med ett aftryck af redan censurerade och gillade artiklar åter till tryckning förbjudas.

20 Vidare finnes, att H:r Guvernören, sedan han förklarar censorernas i Åbo åtgärd vara noll och af intet värde, väl såg sig tvungen att rätta sin egen försummelse och vid närmare betänkande utplåna äfven de föregående orden (i Littera A) »och slutar uppsatsen med följande tankvärda reflexioner». Ty sjelfva reflexionerna hade Guvernören anammat. Men hvad brottsligt innebära väl de öfriga orden i samma mening: »Vidare anmärker Ins., att t. ex. i Limingo Socken inhysesrökarnes antal öfverstiger hemmansrökarnes»? Mot hvilken § i H:ans K:ejserliga Majestäts Nådiga Förordning strida dessa oskyldiga ord?

Men icke nog härmed. Jag hade inledt det gjorda utdraget med följande ord:

30 Litt C. »I ett Åboblاد läses o. s. v.

, Hela denna ingress fann H:r Guvernören för godt att stryka ||, icke ett eller annat ord och uttryck, utan hela stycket ifrån första ordet till det sista.|| Förgäfvdes vill man åter här fråga: på grund av hvilket lagstadgande? Jag åberopar några af en annan Tidning anförda fakta till stöd för en af mig omfattad teori i Nationalekonomin, för näringsfriheten, hemmansklyfningen, de besittningsslösa försörjande. Jag nämner icke ens en hithörande författning i eget land, ja icke ens någon tillämpning af dessa teorier för Finland. Hvar finnes ett sådant teoretiserande förbudet? Läsas icke artiklar i dessa ämnen i landets 40 tidningar hvarje dag? Ja de hafva vid andra tillfällen äfven i Saima fått fägna sig af Guvernör Ramsay's Imprimatur. Men här vägrar mig samma H:r Guvernör till och med att i Procent-tal angifva resultatet af de nedanføre upptagna statistiska data, ja han vägrar mig att nämna, att dessa data tillhöra Uleåborgs län, till och med att de äro lånade ur ett Åboblاد! Först vid ett förnyadt försök, behagar han tillåta mig att upptaga de båda sistanförda omständigheterna; kanske emedan han småningom kom till insigt deri att artikeln icke kunde börja med siffror utan all förklaring öfver deras betydelse.

50 Hvarje sansad människa skall erkänna, att ett sådant förfarande af en offentlig myndighet icke blott är laglöst utan vittnar om det största förakt för medborgares rättigheter.

Ännu ett prof på Guvernör Ramsay's censors nit i fråga om allmänna ärender. I Saima N:o 43 år 1846 hade jag omnämnt en olyckshändelse i Kuopio stad med följande ord:

»En ohygglig tilldragelse o. s. v.

Ifrån och med orden »Då den fattigare klassens barn» o. s. v. ända till styckets slut ristade H:r Guvernören öfver dessa få rader ett par dussin ogillande tvärstreck. Det angifna förhållandets sanningsenlighet kan jag med hundradetal vittnen bestyrka. Hvar och en finner dessutom, att varningen till föräldrarne skedde med största hof och härflöt ur sann välvilja. Ingen rimlighet finnes att ur H⟨ans⟩ K⟨ejserliga⟩ M⟨ajestäts⟩ förordning⟨⟩ kunna utleta någon skymt till förbud mot slika varningar, till hvilka hvarje vältänkande menniska vid en af oförsigtighet vållad olycka finner sig uppmanad. Men jag har äfven vid ett annat tillfälle erfarit, att en af H:r Guvernören egenmäktigt tillförordnad Vice Censor supprimerade en anmärkning om läskunnighetens låga ståndpunkt hos den arbetande klassens barn i Kuopio stad – en anmärkning till hvilken jag föranleddes af min befattning med en härstädes inrättas fattigskola. Man måste erkänna att H:r Guvernörens ställning som embetsman bort isynnerhet i dessa fall förestafva honom en större grannlaganhet, och att densamma endast kan öka ansvaret af det olagliga i hans förfarande såsom Censor,

10

Att Guvernör Ramsay's godtycklighet icke blott varit en vexation för yttranderätten utan äfven medfört positiv skada för det allmänna, vågar jag anse nedanstående exempel bevisa. Sedan H⟨ans⟩ K⟨ejserliga⟩ M⟨ajestäts⟩ Nådiga Beslut, hvarigenom Saimas utgifvande från och med 1847 förbjöds, blifvit mig meddeladt anmälte jag derom i N:o 50 för 1846 i följande ordalag:

20

Litt E »Ugifvandet etc.
och tillade härtill:

Litt F »Till ofvanstående underrättelse o. s. v.

H:r Guvernör Ramsay förbjöd kungörandet af, att bladets utgifvande var »genom Hög⟨g⟩u⟨n⟩stig⟨⟩ befallning⟨⟩ inställt⟨⟩ och förbjudet⟨⟩» och supprimerade äfven den upplysning (Litt⟨era⟩ F), jag till detta tillkännagifvande bifogat; det förra oaktadt jag genom tillförordnade Censor Lektor Bygdén underrättat H:r Guvernörn, att utgifvaren af Tidning⟨en⟩ Suomalainen i samma ordalag offentligen tillkännagifvit detta blads indragning; det sednare, ehuru tendensen uppenbart var den att uti en maktpåliggande fråga bevara allmänheten från falska och förhastade omdömen.

30

Jag kunde återropa en mängd artiklar i första årgången af Saima (1844), genom hvilka jag sökt hos allmänheten framställa Censuren såsom en öppet och lagbundet verksam institution, hvarjemte jag med lagens ledning för mig och andra uppdragit gränsen mellan det ||för en publicist|| tillåtna och otillåtna. Jag kunde anföra än flera bevis, att den på min tidning tillämpade censur steg för steg tvungit mig att frångå denna bana, undertryckande hvarje ord om censuren såsom laglig och lagbundet och föranledande mig att likasom andra endast i förtäckta ord för allmänheten tillkännagifva orsaken, hvarföre mitt skriftställer i nedtrycktes till uselhet.

40

V⟨älborne⟩ H:r P⟨rokuratorn⟩ och G⟨eheim⟩ R⟨ådet⟩ skall likasom den Domstol, inför hvilken jag hoppas att vidare få fullfölja dessa klagomål, upplyst inse, att genom ett sådant Censureras förfarande Censuren nedsattes till en i hemlighet verkande makt, hvilken såsom all sådan derigenom måste blifva föremål för allmänhetens ogillande. Jag tvekar icke att uttala att på de två sednare åren verkligt en sådan opinion uppstått. Och det är min öfvertygelse, att t. ex. Saimas indragande af mängden skall betraktas såsom mindre grundadt i lag. I sista stund sökte jag derföre både genom tillkännagifvande, att bladet upphört på Högsta Maktens bud och befallning, och genom upplys-

50

ning, att det Nådiga privilegium för bladets utgifvande endast var villkorligt, leda allmänna opinionen till en sannare uppfattning af förhållandet. De uttryck i hvilka detta skedde, förutsätta underdånigt, att jag missbrukat sagde privilegium ||, ehuru det icke kunde till mig att uppsöka de punkter, i hvilka ett sådant missbruk skett.|| Och detta öppna erkännande hoppas jag skall tillräckligt ådagalägga den loyauté, som styrt min penna,

10 Då Guvernör Ramsay hindrade mig att lemna denna upplysning har han således handlat icke blott utan stöd af lag, utan äfven undertryckt hvad som främjade Styrelsens och det allmännas sanna intresse.

Genom Censor på orten Lektor Bygdén har jag erhållit den upplysning, att Kejs^{er}liga Senatens skrifvelse angående Saimas indragning blifvit tillståld H:r Guvernören »sub secreto», hvarföre offentliggörandet af dess innehåll i H:r Guvernörens tanka icke kunde tillåtas. Men äfven om det var fel af H:r Guvernören Ramsay att kommunicera mig detta innehåll redan den 22 December, förrän sista numret af Saima 1846 utgifvits, så försvinner icke derigenom min genom intet stadgande förminskade rättighet att tillkännagifva, hvarföre jag återtog den redan upprepade gånger införda prenumerationsanmälan för 1847. Äfvensom det är klart, att skrifvelsen måste upphöra att vara hemlig, så snart dess innehåll mig meddelades jemte affordrande af ett Recepisse derå.

20 Till hvilka småsaker H:r Guvernör R^{amsay}s godtycklighet nedlåtit sig torde V^{älborne} H^{er}r P^{ro}kuratorn och G^eheime R^{ådet} finna af följande tvenne exempel:

I Saima N:o 37 år 1846 läses i spalt 2 en anmärkning mot dem, som af en tillgjord anständighet fördöma hvarje fantasins friare lek. Denna anmärkning var rigtad mot ett Åoblad, hvilket såsom oanständig utpekade en berättelse af Skaldekungen Oehlenschläger. Jag afslutade den med orden:

30 »Allt himlande blir o. s. v.

Skulle man väl tro, att H:r Guvernören äfven till dessa ord kunnat utsträcka sin okontrollerade myndighet och strukit dem? Han har dock gjort det. Detta tillgörande vore löjligt, om det icke för den lagbundna yttranderätten hade en så beröflig betydelse.

Af samma art är den embetsåtgärd, H:r Guvernören utöfvat, genom att i följande »Prenumerationsanmälan, o. s. v.

utstryka orden »förhållandena – Saima» och sedan jag förändrat uttrycket till

40 »att å ena sidan o. s. v.

ännu en gång utplåna orden »den tänkande».

Kan väl en tänkande menniska finna något för Religion Monark, grundlagar, auktoriteter, stånd eller individer förnärmande deri att en tidningsutgivare till sitt blad bifogar ett litterärt bihang för »den tänkande» läsaren? Och kan deremot för en skriftställare något mera plågsamt finnas, än att för dylika uselheter nödgas upprepade gånger skriva nytt och i flera dagar fördröja bladets utgifvande? Hvad bör han ||och allmänheten|| lära sig tänka om en så beskaffad censur? Men jag afbryter hvarje anmärkning öfver detta förfarande med den upplysning, att den åberopade prenumerationsanmälan i dess första oförändrade skick blifvit införd i Finlands Allmänna Tidning.

Och slutligen ett prof på H:r Guvernör R^{amsay}s sätt att handhafva censuren på den sköna litteraturens gebit. Jag hade i Kallavesi Bihang till Saima N:o 19 bemött några i H^{elsing}fors T^{idninga}r gjorda inkast mot en i samma blad införd recension. Min tadtare hade jemfört en signatur Q dikter med Stagnelii, påstående, att äfven Stagnelius diktat

ur en sjuklig känsla. Utrymmet medgaf icke att i sagda sista nummer af Kallavesi bemöta sistanförda påstående. Jag införde detta bemötande derföre i Saima och bifogade såsom bevis Stagn<elii> sång Natten, emedan äfven Q skrifvit öfver samma ämne, och jag i Kallavesi intog en sång af honom med denna rubrik. Mitt bemötande och Stagnelii sång lyda:

Litt<era> I.

H:r Guvernör Ramsay fann sig befogad att utstryka såväl denna kritik, som denna sång.

Jag skulle anse det nedsättande för V<älborne> H<er>r P<rokurators> och G<eheim> R<ådet>s upplysta omdöme för den Domstols värdighet, till hvars ytterligare pröfning denna sak hörer, att på ett förfarande sådant som det nyss anförda förlora ett ord. Men jag bör dock anmärka, att hvar och en, som jemte mig derom eger kännedom måste tro, att tredje strofens innehåll i denna sång hafva satt densamma hel och hållen jemte den föregående kritiken i misskredit hos Guvernör R<amsay>. Ty man tror ogera, att endast nöjet att ådagalägga en inbillad myndighet eller någon enskild harm kan förmå en embetsman till så förhastade åtgärder. Men om verkligen den påpekade strofen här varit verkande till den vrede, som träffat 1 1/2 spalt i tidningen, huru kan väl en sådan tolkning som H:r Guvernören's då ursäktas? Hvad vill då censuren inbilla oss? Vill den i vårt fädernesland under lagarnes jemna skydd, under Monarkers spira hvilka visat fäderneslandet endast nåd och välgärningar locka oss att tänka på »slafvar» och »höjda bilor»? Jag anmärker denna all höjd af oklarhet i H:r G<uvernör> R<amsay>s förfarande icke för hans skuld, utan för att i ett det mest slående exempel uppvisa, hvart en så laglös godtycklighet i censuren måste leda – nemligen till föreställningar om tvång, maktspråk och förtryck, der de hvarken finnas eller kunna finnas,

Det är också icke för mitt eget gagn, jag begär rättelse i guvernör Ramsays uti lag icke grundade åtgärder. En sådan rättelse hade också bort sökas på annan väg ||, om icke äfven denna varit stängd derigenom, att det öfverklagade förtrycket utgått från polismakten, icke från den lagbundna censuren.|| Den skulle också föga skyddat yttranderätten, emedan ett så fortsatt godtycke, då det strafflost får utöfvas, måste göra hvarje enskild rättelse gagnlös. Jag nödgas derföre i den lagbundna yttranderättens namn hos V<älborne> H<err> P<rokuratorn> och G<eheim> R<ådet> vördnadsfullt anhålla, att H:r Guvernör Adolf Ramsay måtte genom V<älborne> H:r P<rokurators> och G<eheim> R<ådet>s höggunstiga embetsåtgärd måtte i laglig ordning befordras till ansvar för Guvernör Ramsays lagstridiga förfarande såsom Censor för tidningen Saima.

De för Tryckfriheten och Censuren utfärdade Nådiga författningar såsom hufvudsakligen innehållande förbud mot det för författares, och boktryckare otillåtna medgifva icke något åberopande af den bestämda lagparagraf, mot hvilken H:r Guvernör Ramsay brutit. Men de anförda åtgärderna ådagalägga tydligt nog, att de icke kunna ega stöd i någon rimlig lagtolkning. Sakens natur gör, att det måste tillhöra H:r Guvernör Ramsay att bevisa, hvilken lag som förbjuder offentliggörandet af de artiklar, han supprimerat, och då mig lemnas höggunstigt tillfälle dertill skall jag ||såväl genom företeende af de censurark af tidningen Saima, å hvilka H:r Guvernör Ramsay tecknat sitt ogillande, bevisa verkligheten af här ofvan uppgifne fakta, äfven som jag tilltror mig kunna på förhand|| inför hvarje upplyst domare ådagalägga, hvad hvarje lagkunnig tänkande man inser, att Guvernör Ramsays åtgärder

äro godtyckets verk, saknande äfven det ringaste stöd i lag och och Höga Författningar. Mot hvarje möjlig falsk tydning af mina klara ord, ehuru otänkbart ens ett försök till en sådan tydning i de flesta åberopade fall är, får jag i djupaste ödmjukhet hänvisa till §. [redacted] i H<ans> K<eiserliga> M<ajestät>s Nådiga hvilken stadgar: »

Lika ödmjukt får jag härhos äran bifoga de ofvan åberopade numror af Saima för 1846, nemligen N:o [redacted]

Slutligen kan jag icke underlåta att till den åtgärd, V<älborne> H:r P<rokurator> och G<eheim> R<ådet> höggunstigt anser saken kunna föränleda, anmäla det i min tanka högst oformliga och för all lagbunden ordning tryckande förhållande, att polismakten, hvilken af Guvernörerna i länen representeras, utan att någon landets invånare känner, i hvilken form sådant skett, blifvit enväldig, okontrollerad herrskare öfver landets tidningspress. H:r Guvernör Ramsay har täckts muntligen förklara, att han eger denna makt till följd af Kejsersliga Sen<aten>s för Finland Höga Förordnande. Jag nödgas tro denna förklaring; men deraf följer äfven, att jag endast eger H:r Guvernör R<amsay>s ord för hans bemyndigande. Hvarken H<ans> K<eiserliga> M<ajestät>s Nådiga Förordn<ing> eller något annat offentliggjordt stadgande bekräftar denna polismaktens myndighet. H<ans> K<eiserliga> M<ajestät>s Nådiga Förordn<ing> talar om vederbörligen tillförordnade Censorer. Hittills hafva dessa varit litterärt bildade män, hos hvilka ||kunnet förutsättas|| både kärlek för litteraturen och erforderlig insikt för ett så grannliga kall, som det att bedöma, hvilka skrifter kunna lända en sann bildning till fördel. Nu äro dessa Censorer betydelselösa. Jag eger åtminstone dokumenter i händerna som bevisa, att der den offentligt tillförordnade Censorn redan meddelat sitt imprimatur, der har polismakten ogillat hans åtgärd. Det åligger också den offentliga Censorn att månatligen inför Högvällofliga Censurkomitén uppgifva, hvad han funnit sig föranlåten att ogilla. Polismakten är i dess censorsåtgärder utan hvarje kontrol, d. ä. Tidningsutgifvaren är helt och hållet öfverlemnad åt polisens godtycke. Jag kan icke klaga öfver detta förhållande, endast beklaga en publicistisk skriftställare i fäderneslandet såsom den enda utom skydd af lag ställda bland alla dess invånare, och vågar vördnadsfullt till V<älborne> H:r P<rokurator> och G<eheim> R<ådet> hemställa huruvida den litterär verksamheten bör anses för en så grof förbrytelse, att den ställer litteratören under en af ingen lag bunden polisuppsigt.

Må mig förlåtas dessa kanske starka uttryck. Deras grund skall fattas af hvar och en, som nitälskar för litteraturen och litterär bildning, och som derföre äfven lätt fattar, hvad en ||för bildningen nitälskande|| skriftställare såsom mål för det gränslösaste godtycke måste känna och tänka. Och likväl vittnar sjelfva denna skrift, att jag ännu förtröstar på skydd af lag, och det är på V<älborne> H:r P<rokurator> och G<eheim> R<ådet>s upplysta omvårdnad om lagens helgd och landets Domstolars säkra rättvisa jag bygger denna förtröstan. Min personliga fördel har dock lika ringa del i min förtröstan, som jag personligen kan vara af ringa gagn för fäderneslandets litteratur. Men jag förutser att, om icke den utväg att vinna rättvisa, hvilken jag nu valt, skulle återstå, skulle den viktigaste häfstång för samtidens litterära bildning, den periodiska pressen, i fäderneslandet framställa blott den rättslösas strid ||för sina lagliga|| rättigheter och med den äfven all öfrig litterär verksamhet snart förbittras, d. ä. den skulle i sin utveckling hämmas, då den knappt hunnit skjuta sin första brodd. Rättvisa och lagligt skydd begär äfven den ringaste lekamliga industri.

Litteraturen är berättigad till än mera, till uppmuntran, och lagens skydd är det minsta, hon kan begära. Detta förutan skall litteraturen duka under för samma öde som dess idkare, bland hvilka hvarje ädelsinnad måste känna sig förnedrad af att vara mål för ett godtycke, sådant jag haft det bittra åliggandet att skildra detsamma. V⟨älborne⟩ H⟨r⟩ P⟨rokuratorn⟩ och G⟨eheimen⟩ R⟨ådet⟩ skall derföre, jag är viss derom, erkänna den formela vigt, utgången af denna min vördnadsfulla bön om lagligt skydd och rättvisa eger, och upplyst finna, att det beslut V⟨älborne⟩ H⟨r⟩ P⟨rokuratorn⟩ och G⟨eheimen⟩ R⟨ådet⟩ ser sig föranledd att i saken fatta är afgörande för den litterära bildningens i fäderneslandet framtid. Ingen fönuftig tvekar dock, att icke bildningen skall fortgå mot alla hinder, öfver allt godtycke; men frågan är den, om dess förnämsta organ, litteraturen, i vårt fädernesland skall intaga den laglöst förtrycktas ställning eller genom medvetandet om lagens skydd och samhällets uppmuntran fritt och gladt utveckla sig, bevarad för alla afvägar. Samtidens historia är icke fattig på lärdomar för valet mellan detta alternativ, och afgörandet måste gälla icke litteraturen ensam, utan nationens bildning och dess samhällsinstitutioners utveckling.

10

20

243 DET FINNS EN RIDDARE SÅ BOLD ...

HUB, JVS handskriftssamling

Det finns en riddare så bold,
Som tusen bragder öfvat
Jag menar Kapten Leopold
Som hela världen känner.
I Besarabien han bott

30

244 E. LÖNNROT – J. V. SNELLMAN 4.I 1847

HUB, JVS handskriftssamling

Käre Broder!

Med många andra sörjer jag af allt hjerta öfver Saimas hädanfärd. Till erhållande af privilegium för Litt⟨eratur⟩ Tid⟨ninge⟩n har jag nu till H⟨ans⟩ K⟨ejserliga⟩ M⟨ajestät⟩ inlemnadt en petition i följande ordalag: »Hos E⟨der⟩ K⟨ejserliga⟩ M⟨ajestät⟩ vågar i djupaste underdånighet jag bedja om allernåd⟨igt⟩ tillstånd att från tryckeriet i Kuopio få utgifva en *Litteraturtidning* i tvänne häften månatligen. Syftemålet för denna Tidning, vid hvars redaktion jag fått löfte om andras biträde, vore att meddela den läsande Allmänheten underrättelser om det vigtigaste i såväl den utländska som inhemska litteraturen, hufvudsakligast på svenska någongång äfven på finska språket, med städse fästadt afseende på nyttiga kunskapers utspridande hos allmänheten i dessa ämnen.»

40

50

Ditt bref fick jag väl redan om aftonen den 30 Decemb⟨er⟩ men hade ej något tillfälle att afskicka ansökningen förrän med D⟨r⟩ Törnegrén, hvilken idag morgons afreste härifrån och i morgon kommer fram till Helsingfors. Till Rabbe skref jag och bad honom draga försorg om ansökningens inlemnande och privilegiets öfversändande directe till